

PARTEA GENERALĂ^[1]

Titlul I. Legea penală și limitele ei de aplicare

Capitolul I. Principii generale

Art. 1. Legalitatea incriminării. (1) Legea penală prevede faptele care constituie infracțiuni.

(2) Nicio persoană nu poate fi sancționată penal pentru o faptă care nu era prevăzută de legea penală la data când a fost săvârșită.

EXPLICAȚII

Articolele 1 și 2 separă principiul legalității incriminării și pedepsei (care se regăsea în art. 2 CP 1969) în două principii distincte. Unii teoreticieni au criticat această soluție, considerând că desparte nejustificat elementele structurii normei penale care este compusă din precept și sancțiune, ceea ce ar implica o formulare unitară în cadrul principiului legalității, a preceptului și a sancțiunii. „Legalul și ilegalul în dreptul penal trebuie să fie privite sub un îndoit aspect: al infracțiunii și al pedepsei. Împreună aceste două aspecte constituie ceea ce se numește legalitatea incriminării”^[2].

Principiul legalității este un principiu fundamental al dreptului penal, formulat de Cesare Beccaria și preluat în Declarația drepturilor omului și cetățeanului din 1789 drept cel mai de seamă instrument de protecție împotriva arbitrariului și abuzului (*N. Giurgiu*). După acest moment, principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*) a fost preluat în toate documentele

---

^[1] Dispozițiile părții generale a Codului penal se aplică și faptelor sancționate penal prin legi speciale, în afară de cazul în care legea dispune altfel (a se vedea art. 236 din Legea nr. 187/2012 de punere în aplicare a Codului penal).

^[2] V. Dongoroz, S. Kahane, I. Oancea, I. Fodor, N. Iliescu, C. Bulai, R. Stănoiu, Explicații teoretice ale Codului penal român, Partea generală, vol. I, ed. a 2-a, Ed. Academiei Române și Ed. All Beck, București, 2003, p. 36. În continuare în prezenta lucrare, această sursă bibliografică va fi menționată: „Explicații...”.

importante care garantează drepturile fundamentale ale omului și în cvasitotalitatea constituțiilor și legislațiilor penale moderne, sub diverse formulări.

Principiul legalității incriminărilor și pedepselor nu are o enunțare unitară nici în cuprinsul Constituției. Articolul 23 alin. (12) din Constituție se referă doar la legalitatea pedepselor, însă art. 73 alin. (3) lit. h), care reglementează sfera legilor organice, prevede împreună „infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora”. Noțiunea de „pedeapsă” din Constituție trebuie înțeleasă în sensul ei larg, referindu-se la legalitatea tuturor sancțiunilor de drept penal, nu doar la legalitatea pedepselor.

Consacrarea acestui principiu are unele consecințe directe: pentru Parlament – exclusivitatea creării normelor de drept penal, obligativitatea exercitării efective și eficiente a acestei funcții, exigența în planul tehnicii legislative (crearea de texte simple, clare, cu formulare transparentă și accesibilă public); pentru judecător – imposibilitatea de a refuza aplicarea legii, obligația de a determina cu exactitate încadrarea juridică, de a interpreta strict legea penală și interdicția de a aplica legea penală prin analogie. Dintre consecințele mediate ale aplicării acestui principiu amintim, în anumite situații, cele referitoare la cerința dublei incriminări, regimul de prioritate al convențiilor internaționale la care aderă statul român, în caz de conflict cu normele penale interne, regimul imunității de jurisdicție (*N. Giurgiu*).

Articolul 1 alin. (2) NCP este corespondentul art. 11 CP 1969, cu denumirea marginală „Neretroactivitatea legii penale”, și stabilește regula anteriorității prevederii unei fapte ca infracțiune, în raport cu data comiterii faptei.

Art. 2. Legalitatea sancțiunilor de drept penal. (1) Legea penală prevede pedepsele aplicabile și măsurile educative ce se pot lua față de persoanele care au săvârșit infracțiuni, precum și măsurile de siguranță ce se pot lua față de persoanele care au comis fapte prevăzute de legea penală.

(2) Nu se poate aplica o pedeapsă ori nu se poate lua o măsură educativă sau o măsură de siguranță dacă aceasta nu era prevăzută de legea penală la data când fapta a fost săvârșită.

(3) Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită și aplicată în afara limitelor generale ale acesteia.

EXPLICAȚII

Articolul 2 alin. (1) NCP transpune art. 23 alin. (12) din Constituție: „nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii”.

Principiul legalității sancțiunilor de drept penal are, de asemenea, valențe de ordin legislativ – sistemul de sancțiuni, felul, durata și condițiile de aplicare a pedepselor și măsurilor de siguranță sunt atributul Parlamentului; de ordin jurisdicțional – dreptul de a aplica pedepse și obligația de a face individualizarea acestora (*N. Giurgiu*).

Principiul legalității pedepselor este determinant în aplicarea legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitiv stabilite. Deși trebuie să se țină seama de autoritatea de lucru judecat a hotărârii de condamnare inclusiv în ceea ce privește cuantumul pedepsei, aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile presupune compararea pedepsei efectiv aplicate sub imperiul legii vechi cu pedeapsa maximă pe care făptuitorul ar putea-o primi în funcție de dispozițiile noului cod vizând aceeași infracțiune. Articolul 4 din Legea de punere în aplicare se referă la situația în care pedeapsa efectiv aplicată sub imperiul Codului penal din 1969 nu depășește maximul special al pedepsei prevăzute de noul Cod penal, această pedeapsă neputând fi redusă. Deși aceste text de lege are în enunț ipoteza infracțiunii unice, apreciem că, și în cazul pluralității de infracțiuni, câtă vreme pedeapsa în concret aplicată rămâne sub maximul pedepsei care ar putea fi aplicată conform noii legi, principiul legalității pedepsei este respectat.

În ceea ce privește alin. (2), referitor la **neretroactivitatea sancțiunilor penale**, este criticabilă formularea aleasă de legiuitor, care ar putea fi interpretată în sensul că ar restrânge aplicarea dispozițiilor privind legea penală mai favorabilă, neputând fi aplicate sancțiunile prevăzute de legea nouă, dar fără corespondent în legea de la data săvârșirii faptei, chiar dacă acestea ar conduce la o situație mai favorabilă pentru condamnat, respectiv că legea mai favorabilă presupune raportarea doar la limitele mai mici din legea nouă ale sancțiunilor penale prevăzute de legea de la data săvârșirii faptei.

Ultimul alineat al art. 2 își are aplicația în materia sancționării pluralității de infracțiuni, în sensul că, prin sporurile aplicate, pedeapsa rezultantă nu poate depăși maximul general al pedepsei. În contradicție cu autorii care susțin că interpretarea art. 43 alin. (3) NCP ar permite depășirea maximului general al pedepsei (30 de ani) în cazul recidivei postcondamnatorii, în anumite condiții (*Gh. Ivan*),

apreciem că nu poate fi depășit maximul general al pedepsei nici în acest caz. Articolul 43 alin. (3) nu permite depășirea maximului general al pedepsei, ci se referă la **posibilitatea de a aplica detenția pe viață, chiar dacă infracțiunea săvârșită în stare de recidivă post-condamnatoreie nu este pedepsită decât cu închisoarea**, dacă prin însumarea pedepselor în condițiile recidivei postcondamnatorii sau al conjugării regulilor referitoare la concursul de infracțiuni (dacă al doilea termen al recidivei l-ar constitui mai multe infracțiuni concurente sau cel puțin una dintre acestea) cu cele de la recidiva postcondamnatoreie s-ar depăși cu mai mult de 10 ani maximul general al pedepsei închisorii, iar pentru una dintre infracțiuni pedeapsa prevăzută de lege ar fi închisoarea de 20 de ani sau mai mare.

Capitolul II. Aplicarea legii penale

Secțiunea 1. Aplicarea legii penale în timp

Art. 3. Activitatea legii penale. Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul cât ea se află în vigoare.

EXPLICAȚII

Legea penală intră în vigoare la o dată determinată, dată de la care devine obligatorie pentru toți destinatarii ei, este „o lege activă” (*Explicații...*). Conform art. 78 din Constituție, legea intră în vigoare la 3 zile de la publicarea în Monitorul Oficial sau la o dată ulterioară prevăzută în interiorul ei, în această ultimă ipoteză regăsindu-se și noul Cod penal. Excepție fac ordonanțele de urgență, care pot cuprinde și infracțiuni, și care intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial, cu condiția să fi fost depuse la Parlament pentru a fi puse în dezbatere în procedură de urgență – la camera competentă să fie sesizată.

Spre deosebire de codul din 1969, noul Cod penal plasează regulile de aplicare în timp a legii penale mai înainte de cele care privesc aplicarea ei în spațiu. Prin conținut, art. 3 asigură o cursivitate a reglementării, față de principiile din articolele anterioare care conțin raportări la o axă temporală pe care se situează data săvârșirii faptei și data aplicării sancțiunii.

Art. 4. Aplicarea legii penale de dezincriminare. Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz, executarea pedepselor, a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.

EXPLICAȚII

Textul este corespondentul art. 12 alin. (1) CP 1969, pe care îl reproduce aproape identic [schimbă ordinea enumerării în text a măsurilor educative și măsurilor de siguranță, așezând, în mod firesc, similar art. 2 alin. (1) NCP, sancțiunile de drept penal astfel: pedepse, măsuri educative și măsuri de siguranță]. Nu a mai fost preluat în noul Cod penal textul alin. (2) al art. 12 CP 1969, care prevedea aplicarea legii care conținea măsuri de siguranță sau măsuri educative și infracțiunilor care nu au fost definitiv judecate până la data intrării în vigoare a legii noi.

Chiar dacă o faptă era prevăzută de legea penală la data când a fost săvârșită, dacă ea nu mai este prevăzută de legea nouă, nu mai poate atrage aplicarea unei sancțiuni penale, iar dacă acestea au fost deja aplicate, executarea lor încetează.

Se poate vorbi despre **dezincriminare** doar atunci când fapta prevăzută de legea veche nu se mai regăsește sub nicio formă în legea nouă (*Fl. Streteanu*). „În practică se întâlnește, uneori, o greșită înțelegere a noțiunii de dezincriminare, prin punerea unui semn de egalitate între abrogare și dezincriminare. Abrogarea unui text care incriminează o anume faptă nu înseamnă neapărat că acea faptă a fost dezincriminată; se poate ca fapta să continue a fi incriminată, dar printr-un alt text de lege. Astfel, se poate întâmpla ca fapta să-și schimbe numai sediul de incriminare și denumirea, conținutul rămânând același” (*Explicații...*).

Va exista dezincriminare:

1) când o incriminare din legea veche nu mai are corespondent în legea nouă – ipoteza din art. 4 NCP;

2) când o faptă determinată, comisă sub imperiul legii vechi, nu mai constituie infracțiune potrivit legii noi datorită modificării elementelor constitutive ale infracțiunii – art. 3 alin. (1) din Legea de punere în aplicare;

3) când o faptă comisă sub imperiul legii vechi nu mai constituie infracțiune potrivit legii noi datorită modificării formei de vinovăție cerute de legea nouă pentru existența infracțiunii. Vor fi incidente, deci, dispozițiile referitoare la dezincriminare, atunci când sub legea veche fapta se putea comite atât cu intenție, cât și din culpă, dar comiterea din culpă nu mai este avută în vedere de legea nouă, iar persoana cercetată a săvârșit fapta din culpă (*Fl. Streteanu*);

4) când legea nouă restrânge sfera de incidență a unui text, în altă modalitate, astfel încât fapta concretă săvârșită de inculpat nu mai îndeplinește condițiile impuse de acest text. Un astfel de exemplu ar fi **restrângerea sferei subiectului calificat**^[1], pentru ceilalți subiecți activi care erau pedepsibili conform legii vechi, fapta nefiind incriminată în legea nouă (art. 394 NCP pedepsește trădarea săvârșită doar de către „cetățeanul român”, în timp ce art. 155 CP 1969 pedepsea trădarea săvârșită de către „cetățeanul român și persoana fără cetățenie, domiciliată pe teritoriul statului român”; art. 339 alin. (2) NCP pedepsește doar participarea în calitate de „conducător de vehicul” la întreceri neautorizate pe drumurile publice, în timp ce art. 95 alin. (3) din O.U.G. nr. 195/2002 incrimina aceeași faptă pentru „conducătorul de vehicul sau de animale”).

Nu va exista dezincriminare:

– dacă fapta este incriminată de legea nouă sau de o altă lege în vigoare, chiar sub o altă denumire – art. 3 alin. (2) din Legea de punere în aplicare;

– când, deși norma de incriminare din legea veche nu se mai regăsește în legea nouă, conținutul ei este acoperit de o incriminare generală existentă (*Fl. Streteanu*).

Aceeași interpretare rezultă și din partea finală a art. 7 din Legea de punere în aplicare: „Ori de câte ori o normă în vigoare face trimitere la una sau mai multe infracțiuni prevăzute de Codul penal din 1969 sau de o lege specială modificată prin dispozițiile prezentei

---

^[1] În acest context trebuie menționată, drept cel mai relevant exemplu, Legea pentru modificarea art. 253¹ din Codul penal (înregistrată sub nr. Plx. 467/2012 la Camera Deputaților, putând fi consultată la adresa: http://www.cdep.ro/pls/proiecte/upl_pck.proiect?cam=2&idp=12604), declarată neconstituțională pe calea controlului anterior declanșat de Înalta Curte de Casație și Justiție (Dec. nr. 2/2014 a Curții Constituționale), care excludea de la răspunderea penală pentru conflict de interese mai multe categorii dintre subiecții activi ai acestei infracțiuni – tocmai pe acelea care au puterea de decizie – prin limitarea incriminării la categoria persoanelor care „exercită atribuții de serviciu ce rezultă dintr-un **contract de muncă și o fișă a postului semnate cu o instituție dintre cele prevăzute la art. 145**” (parlamentarii, membrii guvernului, aleșii locali, magistrații etc. neavând încheiat contract de muncă).

legi, trimiterea se consideră făcută **la infracțiunea sau infracțiunile prevăzute de legea nouă, având aceleași elemente constitutive**".

Art. 5. Aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei. (1) În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

(2) *Dispozițiile alin. (1) se aplică și actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituționale, precum și ordonanțelor de urgență aprobate de Parlament cu modificări sau completări ori respinse, dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile.*

EXPLICAȚII

Articolul 5 alin. (1) NCP este o transpunere a art. 15 alin. (2) din Constituție, care prevede că „legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”. În concepția noului Cod penal, aplicarea legii mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei se diferențiază esențial de aplicarea aceluiași principiu după rămânerea definitivă a hotărârii.

În timp ce despre art. 13 și, respectiv, art. 14 și art. 15 CP 1969 se spunea că există „unele deosebiri” între aplicarea principiului extraactivității legii penale mai favorabile înainte de judecarea definitivă a cauzei și aplicarea aceluiași principiu când legea nouă intervine după ce hotărârea de condamnare a rămas definitivă, noul Cod penal accentuează aceste diferențe.

Aplicarea legii mai favorabile în cazul pedepselor definitive nu se va realiza, deci, la fel cu aplicarea legii penale în **cauzele aflate în curs de judecată**, la data intrării în vigoare a noului cod. Deși această abordare este criticată de către unii practicieni, tratarea diferită a noțiunii de lege penală mai favorabilă după cum există o hotărâre definitivă sau cauza este încă în curs de judecată (sau urmărire) nu este o noutate a legislației și nici a teoriei sau practicii judiciare, existând chiar curente doctrinare care exclud orice intervenție într-o hotărâre definitivă. Argumentul creării unor situații discriminatorii între diferiții făptuitori nu rezistă datorită faptului că, în mod evident, nu sunt în situații identice persoanele condamnate definitiv și persoanele ale căror cauze nu sunt soluționate încă.

Așa cum s-a subliniat în doctrină, „în cazul când legea nouă intervine înainte de judecarea definitivă a cauzei, criteriile pentru determinarea caracterului mai favorabil sunt multiple: cuantumul sau conținutul pedepselor, condițiile de incriminare, cauzele care exclud sau înlătură responsabilitatea, influența circumstanțelor atenuante și agravante, tentativă și recidivă etc. Atunci însă când legea nouă intervine după judecarea definitivă a cauzei, pentru determinarea caracterului mai favorabil se are în vedere numai cuantumul sau conținutul pedepsei (*mitior poena*)” (*Explicații...*).

Deși **aplicarea pe instituții independente a legii mai favorabile, în cursul procesului**, nu este prevăzută expres, există o serie de texte care confirmă indirect această concluzie. Astfel, art. 16 din Legea de punere în aplicare prevede că: „pentru determinarea legii penale mai favorabile cu privire la suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei conform art. 5 din Codul penal, instanța va avea în vedere sfera obligațiilor impuse condamnatului și efectele suspendării potrivit legilor succesive, cu prioritate față de durata termenului de încercare sau supraveghere”, ceea ce presupune o analiză independentă a acestei instituții, indiferent care ar fi fost legea penală mai favorabilă determinată în raport de alte criterii.

De asemenea, faptul că opinia aplicării legii penale mai favorabile pe instituții autonome a fost împărtășită de legiuitor în construcția noului Cod penal rezultă din conținutul art. 9 și art. 10 ale Legii de punere în aplicare (*C. Rotaru*).

Desigur, ideal ar fi fost ca legiuitorul să prevadă explicit modul în care se realizează aplicarea legii penale mai favorabile, atât în cursul judecății, cât și după hotărâri definitive, dat fiind faptul că doctrina și jurisprudența românească au consolidat în mod tradițional interdicția creării *lex tertia*, iar schimbarea acestei concepții trebuia să fie una explicită, nu dedusă pe cale de interpretare, ținând cont de consecințele foarte grave asupra libertății persoanelor judecate sau condamnate, care pot decurge din aplicarea neunitară a textelor art. 5 și art. 6 NCP. Aceasta este o nouă povară pusă pe umerii judecătorilor, fără ca legiuitorul să intervină pentru a clarifica textele legale, deși un act normativ de interpretare și-ar fi justificat necesitatea și urgența.

Deși a existat un proiect de act normativ de modificare a Legii de punere în aplicare, ce urma să introducă un art. 4¹ care să prevadă la alin. (1) că „în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, se stabilesc și se aplică, pentru fiecare instituție de drept penal autonomă, dispozițiile mai favorabile din legile penale succesive”, iar la alin. (2)

că „în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, nu se aplică dispozițiile mai favorabile din legile penale succesive”, O.U.G. nr. 3/2014 pentru luarea unor măsuri de implementare necesare aplicării Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru implementarea altor acte normative nu a mai conținut acest text.

Soluțiile instanțelor ar trebui să urmeze spiritul textelor menționate mai sus, chiar dacă acestea nu au devenit literă de lege, deoarece ele ar reuși să creeze practică unitară în această materie.

Identificarea legii mai favorabile în cursul procesului, până la judecarea definitivă a cauzei, se va realiza, după identificarea legii mai favorabile din perspectiva elementelor constitutive și a pedepselor, prin aprecierea acesteia și în privința instituțiilor care acționează autonom: unitate și pluralitate de infracțiuni, modalități de individualizare a pedepsei, minoritate, prescripție^[1], reabilitare etc., fără a se putea reproșa crearea unei „*lex tertia*” (Fl. Streteanu).

În cazul aplicării legii penale mai favorabile în cursul judecății, majoritatea doctrinei române (G. Antoniu, Fl. Streteanu, Gh. Dărăngă, D. Pavel) este de părere că pluralitatea de infracțiuni este o instituție autonomă de drept penal substanțial, pentru care se poate aplica legea mai favorabilă, distinct de modul în care a fost aplicată legea mai favorabilă pentru stabilirea pedepselor. Astfel, în cazul unui concurs de infracțiuni săvârșite sub imperiul Codului penal anterior, în prima etapă pedeapsa aplicată pentru fiecare infracțiune în parte va fi cea prevăzută de acel cod sau de noul Cod penal, în funcție de legea care va fi mai favorabilă (de regulă aceasta va fi noul Cod penal, care a redus considerabil limitele de pedeapsă). În a doua etapă, se va stabili pedeapsa rezultantă pentru concursul de infracțiuni, tot în funcție de legea penală mai favorabilă, respectiv legea care prevede un regim sancționator mai blând al acestei forme de pluralitate de infracțiuni (de regulă aceasta va fi Codul penal din 1969, care nu prevede obligativitatea aplicării unui spor de pedeapsă) (C. Ghigheci).

Aplicarea legii penale mai favorabile pe instituții autonome înseamnă că într-o speță, dată se va face o evaluare privind legea penală mai favorabilă pentru fiecare instituție incidentă în parte și se va dispune în consecință, în aceeași hotărâre judecătorească vom

---

^[1] În privința aplicării autonome a instituției prescripției în timpul judecății, Curtea de Apel București, în dosarul nr. 530/303/2013, prin încheierea pronunțată la data de 18 februarie 2014, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, încheiere accesibilă la adresa: www.scj.ro/S_chestiuni_SP/%C3%AEincheiere%20anonimizat%C4%83%20dos.%20nr.530%20303%202013.pdf.

putea regăsi dispoziții din vechea lege penală și din noua lege penală (C. Rotaru)^[1].

^[1] În acest sens, a se vedea, de exemplu, minuta deciziei pronunțată în recurs, la data de 19.02.2014, de I.C.C.J., în dosarul nr. 38147/3/2009 (extras): „Admite recursurile formulate de inculpați împotriva deciziei penale nr. 117/A/2013 a C.A. București, s. I pen. Casează, în parte, decizia penală recurată, numai sub aspectul aplicării dispozițiilor **art. 5 NCP** și, rejudecând:

1. În ceea ce îl privește pe inculpatul P.J.B. Descontopește pedeapsa rezultantă de 15 ani închisoare ... în pedepsele componente. Reduce pedeapsa principală aplicată inculpatului de la 15 ani închisoare la 9 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic internațional de droguri de mare risc, prevăzută de art. 3 alin. (1) și 2 din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea **art. 77 lit. a) NCP**. (...) Reduce pedeapsa principală de la 10 ani închisoare la 7 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea **art. 77 lit. a) NCP**.

În temeiul **art. 33 lit. a), art. 34 alin. (1) lit. b) și art. 35 alin. (3) CP 1969**, contopește pedepsele aplicate și dispune ca inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 9 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și c) NCP.

În temeiul **art. 65 alin. (1) și (3) NCP**, aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) NCP.

În**lătură dispoziția privind expulzarea** de pe teritoriul României a inculpatului P.J.B. (...)

4. În ceea ce îl privește pe inculpatul R.G.I.: descontopește pedeapsa rezultantă de 14 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a și lit. b) NCP, în pedepsele componente. Reduce pedeapsa principală aplicată inculpatului de la 12 ani și 6 luni închisoare la 7 ani închisoare pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de trafic internațional de droguri de mare risc, prevăzută de art. 48 NCP raportat la art. 3 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 77 lit. a) NCP, **art. 37 lit. a) CP 1969** și art. 75 alin. (2) lit. b) NCP.

În temeiul **art. 83 alin. (1) CP 1969**, revocă suspendarea condiționată a executării pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare, aplicată inculpatului prin sent. pen. nr. 1869/2006 (...) și dispune executarea acesteia alături de pedeapsa principală de 7 ani închisoare, inculpatul urmând să execute pedeapsa principală de 8 ani și 6 luni închisoare. Reduce pedeapsa principală aplicată inculpatului de la 7 ani și 6 luni închisoare la 5 ani închisoare pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, prevăzută de art. 48 NCP raportat la art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea **art. 77 lit. a) NCP, art. 37 lit. a) CP 1969** și art. 75 alin. (2) lit. b) NCP și de la 2 ani la 1 an pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) NCP.

În temeiul **art. 33 lit. a), art. 34 alin. (1) lit. b) și art. 35 alin. (3) CP 1969**, contopește pedepsele aplicate inculpatului și dispune ca acesta să execute pedeapsa principală cea mai grea de 8 ani și 6 luni închisoare și 1 an pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) NCP.

În temeiul **art. 65 alin. (1) și (3) NCP**, aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) NCP.

Articolul 12 din Legea de punere în aplicare prevede că pentru pedepsele accesorii și complementare se aplică legea care a fost considerată mai favorabilă pentru aplicarea pedepsei principale, chiar dacă pentru pedepsele accesorii și complementare această lege ar fi mai defavorabilă inculpatului sau condamnatului. Aceasta deoarece nu este posibilă crearea unei *lex tertia*, cu pedepsele principale dintr-o lege și pedepsele accesorii și complementare dintr-o altă lege. Pedepsa complementară a publicării hotărârii de condamnare [prevăzută în art. 55 lit. c) NCP] nu poate fi aplicată faptelor săvârșite înainte de intrarea în vigoare a noului cod, deoarece la momentul respectiv nu exista această pedeapsă complementară.

Prevederile art. 5 alin. (2) NCP au caracter de noutate, clarificând aplicarea în timp, ca lege penală mai favorabilă, a dispozițiilor din actele normative declarate neconstituționale sau din ordonanțele de urgență modificate sau respinse. Acestea continuă să fie aplicate (**ultraactivând**), în temeiul art. 5 alin. (2) NCP, chiar și după declararea lor ca neconstituțională, respectiv după respingerea sau modificarea ordonanței de urgență care le conținea, dacă erau în vigoare la data săvârșirii faptei sau dacă au fost în vigoare chiar și o perioadă scurtă de timp între momentul săvârșirii faptei și momentul pronunțării hotărârii definitive în cauză.

Art. 6. Aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei. (1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.

(2) Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la detențiune pe viață și până la executarea ei a intervenit o lege care prevede pentru aceeași faptă numai pedeapsa închisorii, pedeapsa detențiunii pe viață se înlocuiește cu maximul închisorii prevăzut pentru acea infracțiune.

(3) Dacă legea nouă prevede în locul pedepsei închisorii numai amenda, pedeapsa aplicată se înlocuiește cu amenda, fără a se putea depăși maximul special prevăzut în legea nouă. Ținându-se seama de partea executată din pedeapsa închisorii, se poate înlătura în totul sau în parte executarea amenzii.